

Wat er met **PASEN** allemaal gebeurde...

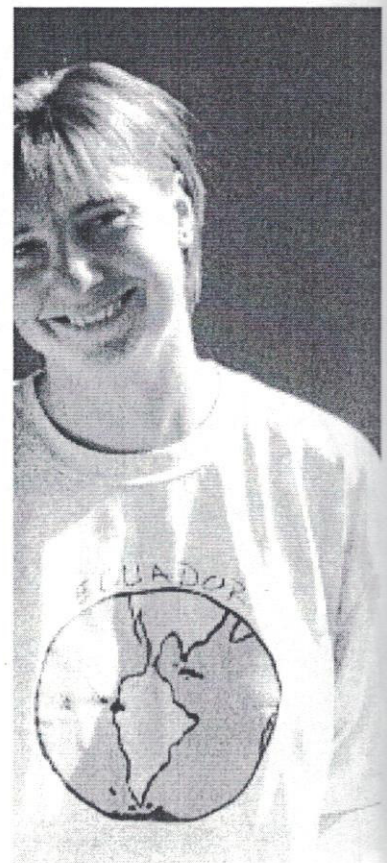
Waar denk ik het eerst aan wanneer ik aan Pasen denk? Eigenlijk aan verschillende dingen; het laatste avondmaal, de kruisiging en opstanding van Jezus Christus. Voor mij zijn dat toch wel de meest bekende en betekenisvolle gebeurtenissen die voor mij het meest duidelijk naar voren komen. Maar er is nog zo veel meer! Ik wil hier verder niet ingaan op wat Pasen voor mij persoonlijk betekent, maar meer een aantal opmerkelijke dingen uit de evangeliën naar voren halen. Er worden namelijk een aantal dingen geschreven door de verschillende discipelen, waar ik zo makkelijk overheen lees en amper echt bij stilsta, nauwelijks over de betekenis ervan nadenk.

Ze hebben er niks van begrepen, behalve die ene vrouw. Jezus trekt drie jaar behoorlijk intensief met een stel mensen op, mannen en vrouwen waar hij heel veel meepraat, mee omgaat, maaltijden en nachten mee doorbrengt. Je zou verwachten dat je na drie jaar intensief met iemand te hebben opgetrokken wel weet wie de ander is, de gedachtengang van de ander leert inzien of inschatten. Maar als ik lees dat Jezus tot drie keer toe zijn aankomende lijden voorzegd aan zijn meest intieme vrienden, moet ik ook constateren dat zij er niks van begrijpen, maar ook niet naar de betekenis durven te vragen. Het dringt niet tot hen door wat Jezus daar werkelijk mee be-

doelt. Zou Jezus teleurgesteld zijn, een beetje verdrietig, zich onbegrepen hebben gevoeld en zelfs misschien wel eenzaam ondanks deze hechte vriendschappen? Hoe vaak begrijpen wij de ander niet, horen we wel wat er gezegd wordt maar dringt de boodschap niet echt tot ons door? Begrijpen wij wat Jezus tegen ons zegt door de bijbel? Hoe vaak lezen wij zonder te begrijpen, zonder er over na te denken? Zonder Jezus zelf ook maar te vragen wat zijn woorden betekenen?

In Matteüs 26, Markus 14 en Johannes 12 lezen we over de zalving die een Maria uitvoert bij Jezus. Zij breekt een kruik met waanzinnig dure parfum en giet die uit over Jezus. Iedereen is begrijpelijk verontwaardigd. Dit geld had voor de armen gebruikt kunnen worden. (Wij hadden gezegd dat we het voor hulpgoederen voor Oost-Europa hadden kunnen gebruiken.) Alleen Maria wist waarom zij dit deed, zij had blijkbaar wel goed naar Jezus geluisterd en wel begrepen dat Jezus binnenkort zou sterven. Jezus herkent in deze daad dan ook haar toewijding en liefde voor hem, en erkent dat het een zalving voor zijn begrafenis is. Toch wel apart dat een vrouw het wel begreep, terwijl ik me kan voorstellen dat de vrouwen onder de volgelingen minder tijd met de groep doorbrachten. Zij hadden waarschijnlijk wel gewoon de 'huishoudelijke' verantwoordelijk-

heden in het gezin. Het mooiste vind ik nog dat Jezus, ondanks alle uiterlijke en verbale verontwaardiging en afwijzing van de anderen over Maria's daad, zegt: "Ik zeg u, overal waar dit evangelie verkondigd zal worden in de gehele wereld, zal ook tot haar gedachtenis gesproken worden van wat zij gedaan heeft." Daar ging het Maria helemaal niet om natuurlijk, maar één daad van liefde en toewijding voor Jezus maakt dat zij daarmee geschiedenis schrijft. Ben ik mij ervan bewust dat mijn daden voor Jezus een impact kunnen hebben op de wereld? Wil ik mij zo opstellen, zo kwetsbaar, zo zichtbaar dat anderen mijn liefde voor Jezus zullen bemerken?

Typische EI-vraag:
Wat heb je nu aan een koning die een kruisdood sterft?

De laatste gesprekken rond het Avondmaal

Wat moet de avond waarop Jezus met de discipelen het Pascha viert een bijzondere avond zijn geweest. De discipelen worden geconfronteerd met hun eigen hartsgesteldheid wanneer Jezus hen de voeten wast. Wat zullen zij zich opgelaten hebben gevoeld. Johannes 13 t/m 17 hebben mij enorm getroffen bedenkend dat Jezus dit allemaal als laatste intieme woorden aan zijn vrienden heeft willen meegeven. Je moet het echt een keer aan één stuk lezen en je voorstellen hoe de situatie er uit zou hebben kunnen zien. Samen op een bijzondere feestdag waar je als een intieme groep bij elkaar bent

en achteraf wetend dat de leider vlak na deze avond vermoord zal worden. De hoofdstukken staan vol van bevestigingen van de Liefde die Jezus voor zijn vrienden en volgelingen voelt. Het is net of Hij alles wat Hij nog aan wijsheid en inzichten mee wil geven hen nu nog voor de allerlaatste keer aanreikt. Terwijl net daarvoor Judas Jezus laat weten dat hij hem zal gaan verraden. Jezus kijkt zijn dood recht in de ogen en toch besteedt Hij de laatste gesprekken aan het bemoedigen van de discipelen. Geen zelfbeklag, geen vragen om medelijden en medeleven. Nee, zelfs de laatste avond van zijn leven stond in het teken van GEGEVEN. Hoever wil ik gaan in het geven van mijzelf aan anderen, hoeveel mag het mij kosten dat de ander de waarheid over Jezus hoort. Wil ik, kan ik mijzelf wegcijferen voor de ander op momenten dat ik het zo moeilijk heb.

De kracht van Jezus dood brengt nieuw leven.

Heel vaak zeggen wij dat we nieuw leven hebben ontvangen in Jezus, dat door zijn sterven en opstanding ons eeuwig leven is gegeven. Dat nieuwe leven bedoelen we dan volgens mij in geestelijke zin. In Matteüs 27:45-56 lezen vanaf vers 50: "Jezus riep met luide stem en gaf de geest." Vers 51: "..., en de aarde beefde, en de rotsen scheurden, en de graven gingen open en vele lichamen van de ontslapen heiligen

werden opgewekt. En zij gingen uit de graven na zijn opstanding en kwamen in de heilige stad, waar zij aan velen verschenen." Wow, hoelang die mensen al dood waren geweest staat er niet bij, maar stel je voor dat je ineens een goeie vriend of familielid zo ineens voor je ziet staan terwijl je die allang een keer hebt begraven. Jezus dood geeft leven. Dat is nog es kracht! Jezus' dood en opstanding was zo krachtig dat deze mensen oprecht en van harte konden zeggen: STA PAL VOOR HEM DIE VOOR JE OPSTOND!

Els Visser

